

3. การลงทุนด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่

3.1 การค้าระหว่างประเทศ

3.1.1 ภาวะการค้ากับประเทศไทย

แม้มูลค่าการค้าไทย-อินเดีย (ส่งออกและนำเข้า) ค่อนข้างน้อยโดยมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 1 ของการค้าระหว่างประเทศของไทยทั้งหมด แต่มูลค่าการค้าก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก 800.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2542 ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.7 ของการค้าระหว่างประเทศของไทย เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 156 หรือ 2,049 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในปี 2547 และไทยทำการค้ากับอินเดียมากที่สุดในเอเชียใต้ คิดเป็นสัดส่วนราวร้อยละ 70 ของมูลค่าการค้าทั้งหมดของไทยกับเอเชียใต้

3.1.2 สิทธิพิเศษทางการค้า

สิทธิพิเศษในการค้ากับอินเดีย มีรายละเอียดดังนี้

- (1) ความตกลงทางการค้า ปี 2511
- (2) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน ปี 2528
- (3) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือระหว่างสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กับ Foreign Investment Promotion Board ของอินเดีย ปี 2540
- (4) ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน ปี 2543
- (5) กรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรี ไทย-อินเดีย

3.2 การลงทุนจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI)

3.2.1 นโยบายการลงทุนต่างจากประเทศ

นโยบายเศรษฐกิจของอินเดียดึงดูดให้เมืองสำคัญเข้ามาลงทุนบนพื้นฐานความยั่งยืนและสนับสนุนการช่วยเหลือทางเทคโนโลยีระหว่างอินเดียและต่างประเทศ อินเดียต้อนรับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทุกสาขา ยกเว้นสาขาที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์ของประเทศ เช่น สาขาการป้องกัน การรถไฟ พลังงานปรมาณู และสาขาอื่นๆ ซึ่งประกาศไว้ในนโยบายที่ไม่สามารถขออนุมัติ FDI ได้

- การอนุมัติการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ภายใต้นโยบาย FDI มี 2 แนวทางเพื่ออนุมัติ FDI ทั้งนี้ขึ้นกับประเภทอุตสาหกรรมและระดับการลงทุน ดังนี้

(1) **การอนุมัติโดยอัตโนมัติ :** กิจกรรมที่เข้าข่ายนี้จะไม่ถูกพิจารณาโดยรัฐบาล โดยต้องจัดเตรียมเอกสารที่จำเป็นยื่นต่อธนาคารกลาง (Reserve Bank of India : RBI) ภายใน 30 วัน นับจากวันขอรับเงินทุน การพิจารณาเพื่ออนุมัติโดยอัตโนมัติในภาคอุตสาหกรรมเหมืองแร่อยู่ภายใต้เงื่อนไขดังนี้

(ก) การลงทุนจากต่างประเทศที่ร่วมทุนกับบริษัทอินเดียในสัดส่วนร้อยละ 50, 51, 74 หรือ 100 จะอยู่ในรายการอุตสาหกรรมที่มีสิทธิได้รับการอนุมัติสูง

(ข) กิจกรรมที่ไม่ต้องการขอใบอนุญาตประกอบกิจการอุตสาหกรรมและไม่ต้องสำรองไว้สำหรับกิจการขนาดเล็ก

หากการเพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นของนักลงทุนต่างประเทศเป็นส่วนหนึ่งของแผนการขายของบริษัทอุตสาหกรรมนั้นจะต้องอยู่ในรายการอุตสาหกรรมที่มีสิทธิได้รับการอนุมัติสูงตามรายการข้างต้น

(2) **การอนุมัติโดยรัฐบาล :** คำขอ FDI ที่นอกเหนือจากการได้รับอนุมัติในข้างต้นแล้ว จะพิจารณาโดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Foreign Investment Promotion Board : FIPB) เช่น คำขออนุญาตด้านอุตสาหกรรมที่มีลักษณะคล้ายการขออนุญาตประกอบกิจการอุตสาหกรรม การร่วมมือด้านเทคนิค เป็นต้น

** ทุกคำขอที่เพิ่มสัดส่วนการถือหุ้นจากต่างประเทศหรือมีหุ้นส่วนใหม่จากต่างประเทศในบริษัทที่ดำเนินการอยู่แล้ว จะต้องส่งเอกสารมาพร้อมกับมติคณะกรรมการบริษัทและจดหมายยินยอมจากหุ้นส่วนชาวอินเดียหรือผู้ร่วมมีอยู่ต่างประเทศ

3.2.2 รูปแบบการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI)

อินเดียมีนโยบายเศรษฐกิจที่ดึงดูดทุนต่างประเทศ และสนับสนุนความร่วมมือทางด้านเทคโนโลยีระหว่างบริษัทอินเดียและต่างประเทศ อินเดียสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศในเกือบทุกภาคธุรกิจ ยกเว้นธุรกิจที่มีความสำคัญทางด้านยุทธศาสตร์ เช่น อุตสาหกรรมผลิตอาวุธป้องกันประเทศ (แต่เปิดเสรีบ้างแล้วเมื่อเร็ว ๆ นี้) การรถไฟ และพลังงานปรมาณู สินค้า Software การลงทุนที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมขนาดย่อมและอุตสาหกรรม Consumer Goods รวมทั้งการลงทุนในภาคที่นโยบายที่ใช้ในปัจจุบันจำกัดไว้

เพื่อให้เป็นไปตามความมุ่งมั่นที่จะเร่งดำเนินการปฏิรูปเศรษฐกิจในระยะที่ 2 รัฐบาลได้อนุญาตให้การลงทุนโดยตรงของต่างประเทศผ่านการอนุมัติแบบอัตโนมัติยกเว้นในบางธุรกิจ

3.3 การจัดตั้งบริษัท

การจัดตั้งบริษัทต่างประเศในอินเดีย จะต้องได้รับอนุญาตจากธนาคารชาติของอินเดีย (Reserve Bank of India : RBI) ก่อน เพื่อทำการอนุญาตในการทำธุรกรรม วัตถุประสงค์ของธุรกิจที่ทำธุรกรรมในอินเดียประกอบด้วย

- (1) ธุรกิจตัวแทนของบริษัทแม่
- (2) ธุรกิจควบคุมงานด้านวิจัย
- (3) ธุรกิจส่งออกและนำเข้า
- (4) ธุรกิจส่งเสริมความร่วมมือทางเทคนิคและการลงทุน

ทั้งนี้ ธุรกิจที่มีความประสงค์ในการจัดตั้งสาขาในอินเดียจะต้องทำการยื่นใบสมัครผ่านฝ่ายการลงทุนต่างประเทศและการถ่ายโอนเทคโนโลยี ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัด RBI นอกจากนี้ นักลงทุนชาวต่างประเทศไม่จำเป็นที่จะต้องมีส่วนร่วมลงทุนท้องถิ่น เนื่องจากนับตั้งแต่ปี 2536 เป็นต้นมา รัฐบาลอินเดียออกกฎระเบียบที่เอื้อต่อการลงทุนของธุรกิจต่างประเทศมากขึ้น ส่งผลให้นักลงทุนต่างประเทศสามารถลงทุนได้ร้อยละ 100

● รูปแบบของบริษัท

บริษัทอาจมีรูปแบบเป็นนิติบุคคลเอกชนหรือมหาชน และมีความรับผิดชอบแบบจำกัดและไม่จำกัด โดยบริษัทที่จดทะเบียนในอินเดียและสาขาของบริษัทต่างประเทศ จะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายจัดตั้งบริษัท ปี 2499

- (1) บริษัทเอกชนต้องมีทุนจดทะเบียนอย่างน้อย 0.1 ล้านบาท และมีลักษณะดังนี้
 - จำกัดสิทธิในการถือหุ้น
 - จำนวนหุ้นส่วนต้องไม่เกิน 50 ราย (ไม่นับรวมพนักงาน)
 - ห้ามออกหุ้นหรือหุ้นกู้ให้ประชาชนจอง
 - ห้ามชักจูงหรือรับฝากเงินจากบุคคลที่ไม่ใช่สมาชิกกรรมการหรือญาติ

(2) บริษัทมหาชน คือ บริษัทที่ไม่ใช่บริษัทจำกัด แม้แต่บริษัทในเครือของบริษัทมหาชนก็มีฐานะเป็นบริษัทมหาชน ต้องมีทุนจดทะเบียนอย่างน้อย 0.5 ล้านบาท

(3) บริษัทต่างประเทศ บริษัทที่จดทะเบียนในต่างประเทศ แต่มาทำธุรกิจในอินเดีย และต้องปฏิบัติตามกฎหมายบางฉบับของอินเดีย ดังนั้น สำนักงานประสานงาน สำนักงานโครงการหรือสำนักงานสาขาของบริษัทต่างประเทศจึงต้องอยู่ภายใต้กฎหมายของอินเดียด้วย บริษัทเหล่านี้ต้องจดทะเบียนกับ ROC ที่นิวเดลีภายใน 30 วัน หลังจากเข้ามาตั้งสำนักงานในอินเดีย

(4) บริษัทตัวแทนจำหน่ายสินค้า บริษัทต่างประเทศสามารถลงทุนในบริษัทตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่ดำเนินธุรกิจด้านส่งออกโดยเฉพาะ โดยถือว่ามีความเหมาะสมเท่ากับบริษัทตัวแทนจำหน่ายสินค้าภายในประเทศตามนโยบายทางการค้าของประเทศ แต่บริษัทใหม่ต้องจดทะเบียนกับอธิบดีกรมการค้าต่างประเทศ และขอใบรับรองภายใต้นโยบายด้านการนำเข้าและส่งออกที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

(5) สำนักงานสาขา บริษัทต่างประเทศที่ดำเนินธุรกิจทางด้านการผลิตหรือตัวแทนจำหน่ายสินค้าอาจขอตั้งสำนักงานสาขาเพื่อจุดประสงค์ต่อไปนี้

- ส่งออก และนำเข้าสินค้า
- ให้บริการด้านวิชาชีพและที่ปรึกษา
- ดำเนินการวิจัยในสาขาธุรกิจที่บริษัทแม่ดำเนินอยู่
- สนับสนุนความร่วมมือทางด้านเทคนิค และการเงินระหว่างบริษัทอินเดียกับบริษัทแม่ หรือ

กลุ่มบริษัทต่างประเทศ

- เป็นตัวแทนของบริษัทแม่ในการซื้อขายสินค้าในอินเดีย
- ให้บริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการพัฒนาซอฟต์แวร์ในอินเดีย
- ให้บริการสนับสนุนแก่ผู้ซื้อสินค้าของบริษัทแม่ หรือกลุ่มบริษัทที่เป็นตัวแทนสายการบิน

ต่างประเทศ และบริษัทเดินเรือ

3.4 สิทธิประโยชน์และหลักเกณฑ์ด้านการลงทุนของอินเดีย

3.4.1 หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการลงทุนของต่างประเทศในอินเดีย

(1) ปัจจุบันกิจการที่มีการส่งเสริมในอันดับแรก 35 ประเภท ถูกกำหนดให้ทุนลงทุนต่างประเทศสามารถเข้ามาลงทุนได้โดยกำหนดเพดานสัดส่วนการถือหุ้นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 51 ทั้งนี้โดยไม่ต้องผ่านการอนุมัติจากหน่วยงานส่งเสริมการลงทุนของอินเดีย (Foreign Investment Promotion Board : FIPB) เช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักร และอุปกรณ์ที่ใช้ในอุตสาหกรรมและการเกษตร อุปกรณ์ขนส่ง เคมีภัณฑ์ ปูนซีเมนต์ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมอาหาร เป็นต้น

(2) เงื่อนไขการขยายสัดส่วนความเป็นเจ้าของเป็นร้อยละ 51 นี้ยังรวมถึงบริษัทการค้าที่มีการส่งสินค้าออกนอกอินเดียด้วยเช่นกัน

(3) กิจการที่ไม่ได้อยู่ประเภทกิจการทั้ง 35 สาขาข้างต้น หรือกรณีที่ว่าต่างประเทศมีสัดส่วนความเป็นเจ้าของมากกว่าร้อยละ 51 จะต้องผ่านการพิจารณาตามขั้นตอนการพิจารณาจากรัฐบาลก่อน

(4) ปลายปี 2539 รัฐบาลอินเดียได้อนุมัติให้บริษัทต่างประเทศสามารถเข้าถือหุ้นได้เพิ่มเป็นร้อยละ 74 ใน อุตสาหกรรม 9 ประเภท อาทิ อุตสาหกรรมโครงสร้างพื้นฐาน การผลิตพลังงานในรูปแบบพิเศษ ซอฟต์แวร์ อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังให้ต่างประเทศสามารถถือหุ้นได้ร้อยละ 51 ในอุตสาหกรรมต่าง ๆ เพิ่มขึ้นจาก 35 ประเภทเดิม ในอีก 16 ประเภทอุตสาหกรรม เช่น เหมืองแร่ อุตสาหกรรมบันเทิง การผลิตอาหาร โลหะ และภาคบริการ เป็นต้น

(5) การลงทุนโดยต่างประเทศร้อยละ 100 ในอุตสาหกรรมที่กำหนดความสำคัญอันดับแรกทั้ง 51 กิจการ ธนาคารกลางอินเดีย (The Reserve Bank of India : RBI) สามารถให้การอนุมัติได้ทันที

(6) การลงทุนโดยต่างประเทศร้อยละ 100 ที่ไม่ได้เข้าตามประเภทให้การอนุมัติได้ทันที จะต้องผ่านขั้นตอนการขออนุมัติจากรัฐบาล

(7) การลงทุนโดยต่างประเทศร้อยละ 100 ใน Export Processing Zones (EPZs) และในโครงการที่มีการส่งออกทั้งหมด (Export Oriented Units : EOUs) ไม่ต้องผ่านการขออนุมัติการลงทุนจากรัฐบาล และให้สามารถขยายผลิตภัณฑ์ในตลาดในประเทศร้อยละ 25 ทั้งนี้ต้องผ่านการตรวจสอบการปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งทางด้านการผลิตและการส่งออกเสียก่อน ดังเช่น ต้องเป็นการผลิตเพื่อส่งออกที่มีมูลค่าเพิ่มมากกว่าร้อยละ 35 เครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตต้องไม่ใช่เครื่องจักรมือสอง เป็นต้น

(8) การลงทุนในกิจการขนาดเล็ก ต่างประเทศสามารถเข้าถือหุ้นได้ไม่เกินร้อยละ 24 หรือมีเงินนั้นต้องเป็นโครงการที่มีการส่งออกมากกว่าร้อยละ 75

(9) สรุปรการอนุมัติการลงทุนโดยอัตโนมัติสำหรับการลงทุนโดยตรงของนักลงทุนต่างประเทศ เป็นอำนาจของธนาคารกลางอินเดีย (Reserve Bank of India : RBI)

(10) ประเภทของอุตสาหกรรมที่รัฐอินเดียได้เปลี่ยนแปลงนโยบายในการลงทุน แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

(ก) อุตสาหกรรมที่นักลงทุนต่างประเทศถือหุ้นได้ร้อยละ 50 มี 3 ประเภท คือ **กิจการเหมืองแร่เหล็ก กิจการเหมืองแร่อื่น (ยกเว้นเหมืองแร่ยูเรเนียม)** เช่น แร่แมงกานีส โครไมต์ บ็อกไซต์ ทองแดง ดีบุก และสังกะสี เป็นต้น และการลงทุนใน**กิจการเหมืองแร่โลหะ** เช่น แร่ที่จะนำมาผลิตปุ๋ยและเคมี เป็นต้น

(ข) อุตสาหกรรมที่นักลงทุนต่างประเทศถือหุ้นได้ร้อยละ 51 ประกอบด้วย กิจการอุตสาหกรรม 13 ประเภท เช่น โรงงานผลิตภัณฑ์อาหาร (Manufacture of Food Product) โรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอ (Manufacture of Cotton Textile, Wool Silk & Man-made Fiber Textile) โรงงานอุตสาหกรรมเคมีพื้นฐานและผลิตภัณฑ์เคมี (Manufacture of Basic Chemicals & Chemicals Products) โรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางพารา พลาสติก ปิโตรเลียมและถ่านหิน (Manufacture of Rubber Plastic Petroleum and Coal Products) เป็นต้น

(ค) อุตสาหกรรมที่นักลงทุนต่างประเทศถือหุ้นได้ร้อยละ 74 ประกอบด้วยกิจการอุตสาหกรรม 9 ประเภท ได้แก่ **อุตสาหกรรมบริการเหมืองแร่ (Mining Service)** เช่น การสำรวจแร่

อุตสาหกรรมโลหะพื้นฐาน และอัลลอย (Basic Metals & Alloys Industries) อุตสาหกรรมอื่น ๆ เช่น อุตสาหกรรมเครื่องมือแพทย์และศัลยกรรม การผลิตกระแสไฟฟ้า การผลิตและจำหน่ายพลังงานอื่น ๆ การก่อสร้างและการบำรุงรักษาถนน สะพาน เป็นต้น อุตสาหกรรมขนส่งทางบก ทางน้ำ และกิจการคลังสินค้า

3.4.2 สิทธิประโยชน์ของการลงทุนในอินเดีย

นักลงทุนต่างประเทศจะได้รับสิทธิประโยชน์ทั้งจากรัฐบาลกลางอินเดียและรัฐบาลแต่ละรัฐที่เข้าไปลงทุน สิทธิประโยชน์ที่สำคัญมีดังนี้

- (1) ลดหย่อนภาษีเงินได้เป็นเวลา 10 ปี
- (2) ยกเว้นภาษีเงินได้ (Tax Holiday) เป็นเวลา 5 ปี สำหรับกิจการ โครงการอุตสาหกรรมขั้นพื้นฐาน โครงการสาขาพลังงาน และ โครงการอิเล็กทรอนิกส์ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ เป็นต้น
- (3) การลงทุนโครงการใน Export Processing Zones (EPZs) และมีการส่งออกร้อยละ 100 ได้รับสิทธิประโยชน์ในระยะ 8 ปี แรกของการลงทุน โดยเว้นภาษีเงินได้จากการส่งออกสินค้าออก ยกเว้นบางส่วนสำหรับเงินได้ที่เกิดขึ้นจากอัตราแลกเปลี่ยนของการส่งออกสินค้า บางประเภท ได้แก่ คอมพิวเตอร์ และ ซอฟต์แวร์ เป็นต้น และยกเว้นภาษีขาเข้าสินค้าทุนและวัตถุดิบที่นำเข้ามาเพื่อใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออกที่น้อยกว่าร้อยละ 100
- (4) สิทธิพิเศษด้านภาษีพลังงาน เช่น การยกเว้นภาษีค่าไฟฟ้า การรับประกันว่ากระแสไฟฟ้าที่จ่ายไปยังโรงงานจะไม่หยุดชะงัก การคิดค่าไฟฟ้าในอัตราพิเศษ เป็นต้น
- (5) นักลงทุนต่างประเทศไม่จำเป็นต้องขออนุญาตประกอบกิจการลงทุนโดยตรงเกือบทุกประเภท ยกเว้นบางประเภทที่รัฐประกาศสงวนไว้
- (6) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มีมูลค่าสูงถึงขีดกำหนด จะได้รับสิทธิพิเศษภายใต้นโยบายการอนุมัติโดยอัตโนมัติ ยกเว้นบางประเภทเท่านั้น
- (7) นักลงทุนสามารถนำเงินลงทุนหรือผลกำไรออกนอกประเทศได้อย่างเสรี ถ้าเงินตราที่ใช้ในการลงทุนเริ่มแรกเป็นเงินตราที่แลกเปลี่ยนได้
- (8) อนุญาตให้ใช้ซื้อสินค้าหรือเครื่องหมายสินค้าเพื่อจำหน่ายสินค้าในอินเดียได้
- (9) หลายรัฐได้กำหนดมาตรการที่ช่วยให้กระบวนการขออนุญาตตั้งธุรกิจใหม่เสร็จสิ้นโดยเร็ว เช่น การจัดตั้งศูนย์บริการตรวจสอบเอกสาร/หลักฐานแบบจุดเดียว และการตั้งบุคลากรไว้อำนวยความสะดวกแก่นักลงทุน

3.5 ระบบภาษี

รัฐบาลอินเดียได้ปรับลดระดับอัตราภาษีศุลกากร (Basic Duty) ลงมาระดับหนึ่งจาก 5 อัตราเหลือเพียง 4 อัตรา คือ ร้อยละ 5, 15, 25 และ 35 สำหรับสินค้านำเข้าทุกชนิด ยกเว้นสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียม ทองคำ และสินค้าเงิน รวมทั้งยังกำหนดเก็บภาษีตอบโต้ (CVD) และยังคงอัตราภาษีศุลกากรในระดับสูงกับสินค้าบริโภค (Consumer Goods) และสินค้าสำเร็จรูปอื่น ๆ (Finished Products) โดยรัฐบาลอินเดียได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี 2542 - 2543 (1999 - 2000) ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน

2542 ในพระราชบัญญัติดังกล่าวได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและการจัดเก็บภาษีนำเข้าสินค้า (Custom Duty) โดยในงบประมาณปี 2542-2543 อินเดียได้ยกเลิกการจัดเก็บภาษีศุลกากรพิเศษ (Special Custom Duty) ที่ได้กำหนดไว้ร้อยละ 2 - 5 ในปีก่อนหน้า (ยกเลิกการจัดเก็บตั้งแต่ 28 กุมภาพันธ์ 2542 เป็นต้นไป) ยกเว้นสินค้าบางรายการเท่านั้นที่ยังคงการจัดเก็บภาษีศุลกากรพิเศษ แต่รัฐบาลอินเดียได้กำหนดจัดเก็บภาษีศุลกากรเพิ่มพิเศษ (Surcharge) สำหรับสินค้านำเข้าทุกชนิด ร้อยละ 10 ของอัตราภาษีศุลกากรพื้นฐาน (Basic Custom Duty) ยกเว้นน้ำมันดิบและผลิตภัณฑ์ปิโตรเลียมที่เคยจัดเก็บ Surcharge ร้อยละ 40 รวมทั้งสินค้าตามข้อตกลง GATT

นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการจัดเก็บอัตราภาษีศุลกากรโดยแบ่งอัตราภาษีศุลกากรพื้นฐาน (Basic Customs Duty) จาก 7 อัตราเหลือเพียง 5 อัตรา ได้แก่ อัตราภาษี ร้อยละ 5, 15, 25, 35 และ 40

นโยบายปกป้องอุตสาหกรรมภายในของอินเดีย ส่งผลต่อการเพิ่มการใช้มาตรการ Safeguard และ Anti Dumping ต่อสินค้าไทยดังนี้

(1) มาตรการ Safe Guard ที่ใช้กับสินค้าของไทย ได้แก่ Carbon Black ซึ่งสินค้าที่ส่งออกจากไทยต้องชำระภาษี Safeguard Duty เพิ่มอีก ตั้งแต่ 1 กรกฎาคม 2541 ในระยะ 2 ปี ปีแรก ร้อยละ 16 ของมูลค่า CIF ปีที่ 2 ร้อยละ 5 ของมูลค่า CIF

- (2) มาตรการ Anti Dumping ที่ใช้กับสินค้าไทยได้แก่
- Acrylic Fibre สินค้าที่ส่งออกของไทยถูกเรียกเก็บ Anti Dumping Duty กิโลกรัมละ 9.73 รูปี
 - PTA : Purified Terephthalic Acid ถูกเรียกเก็บ Anti Dumping Duty ตันละ 1,939 รูปี
 - Nylon Tyre Cord Fibre ยังไม่ปรากฏผลการไต่สวน
 - Polyester Staple Fabric ยังไม่ปรากฏผลการไต่สวน
 - Polystyrene ยังไม่ปรากฏผลการไต่สวน

3.6 ปัญหาและอุปสรรคในการลงทุนจากต่างประเทศ

(1) ธนาคารกลางอินเดีย หรือ RBI จะไม่อนุมัติโครงการลงทุนโดยอัตโนมัติในประเภทอุตสาหกรรมขนาดย่อยที่ส่งวนไว้สำหรับนักลงทุนในประเทศ

(2) อุตสาหกรรม Hardware Electronic Technology Park Schemes (HETPs) และ Software Technology Park Schemes (STPs) ยังคงจำกัดการลงทุนจากต่างประเทศ

(3) อินเดียยังคงไม่เปิดเสรีทางการลงทุน โดยเฉพาะที่จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมขนาดย่อยและอุตสาหกรรม Consumer Goods และยังคงใช้นโยบายปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศ รวมทั้งการจำกัดการถือหุ้นของต่างประเทศที่เข้าไปลงทุนในอินเดียมากประเภทอุตสาหกรรม และการจำกัดการถือหุ้นต่างประเทศ เนื่องจากเกรงว่าผู้ประกอบการภายในประเทศจะแข่งขันกับต่างประเทศไม่ได้

(4) อินเดียเป็นประเทศหนึ่งที่มีผลิตภัณฑ์นำเข้าเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) อย่างไรก็ตาม อินเดียยังคงจำกัดการลงทุนของต่างประเทศในโครงการที่เกี่ยวข้องกับ Software เนื่องจากสินค้าประเภท Software เป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของอินเดีย

(5) นักลงทุนไทยควรให้ความสนใจในการลงทุนในสาขาการผลิตวัตถุดิบให้แก่อุตสาหกรรมภายใน และในสาขาการผลิตเพื่อการส่งออก เช่น ในอุตสาหกรรม Agro-Industry อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมอัญมณี รวมทั้งสินค้าส่งออกที่อินเดียได้รับสิทธิพิเศษทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว

3.7 อุตสาหกรรมที่รัฐบาลให้ความสำคัญเป็นพิเศษ

รัฐบาลได้อนุญาตให้การลงทุนโดยตรงของต่างประเทศผ่านการอนุมัติแบบอัตโนมัติยกเว้นในบางธุรกิจต่อไปนี้

- การลงทุนในธุรกิจที่จำเป็นต้องเสนอขออนุญาต

- การทำธุรกิจที่ต้องขอใบอนุญาตตามกฎหมายอุตสาหกรรม (การพัฒนาและกฎระเบียบ) ปี 2494

- การลงทุนต่างประเทศที่มีมูลค่าหุ้นมากกว่าร้อยละ 24 ในอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าที่ส่งนวิสำหรับอุตสาหกรรมขนาดย่อม

- กิจกรรมอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องได้รับใบอนุญาตด้วยเหตุผลทางด้านที่ตั้งตามประกาศของรัฐบาลในแถลงการณ์เรื่องนโยบายอุตสาหกรรมปี 2534

- การเสนอขออนุญาตที่มีผู้เกี่ยวข้องเป็นผู้ลงทุนต่างประเทศที่เคยประกอบการหรือมีหุ้นส่วนธุรกิจเดียวกันหรือคล้าย ๆ กันในอินเดีย ยกเว้นในภาคเทคโนโลยีสารสนเทศและการลงทุนของสถาบันการเงินระหว่างประเทศต่าง ๆ เช่น ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย บริษัทเงินทุนระหว่างประเทศ บริษัทเพื่อการพัฒนาแห่งราชอาณาจักร และ Deutsche Entwicklungs Gescelschaft

- ข้อเสนอขออนุญาตซื้อหุ้นเดิมในบริษัทอินเดียโดยชาวต่างประเทศ

- ข้อเสนอขออนุญาตอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กำหนดในนโยบาย Sectoral Policy / Caps หรือที่อยู่ในภาคอุตสาหกรรมที่ไม่ได้รับสิทธิพิเศษการอนุมัติโดยอัตโนมัติ หรือการเสนอขออนุมัติทั้งหมดที่ชาวต่างประเทศแสดงความจำนงต่อ FIPBว่าจะไม่ขอรับการอนุมัติโดยอัตโนมัติ

3.8 กิจกรรมที่รัฐบาลควบคุมหรือไม่อนุญาตให้ต่างประเทศลงทุน

อินเดียสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศในเกือบทุกภาคธุรกิจ ยกเว้นธุรกิจที่มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ เช่น อุตสาหกรรมผลิตอาวุธป้องกันประเทศ เครื่องบินรบ และเรือรบ เป็นต้น การขนส่งทางรถไฟและพลังงานปรมาณู

3.9 หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการลงทุนของต่างประเทศ

3.9.1 Foreign Investment Promotion Council (FIPC)

ทำหน้าที่สนับสนุน ประชาสัมพันธ์ และติดต่อกับนักลงทุนที่มีศักยภาพในต่างประเทศเพื่อชักชวนเข้ามาลงทุน โดยมีกิจกรรมต่าง ๆ อาทิ การจัดสัมมนาและการประชุม เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารทั้งในแง่ภาพรวมและศักยภาพในแต่ละสาขาอุตสาหกรรมและแต่ละรัฐของอินเดีย

3.9.2 Foreign Investment Promotion Board (FIPB)

ทำหน้าที่ให้การส่งเสริมและอนุมัติการลงทุนจากต่างประเทศที่ไม่เข้าตามประเภทที่ได้รับการอนุมัติโดยอัตโนมัติ FIPB มีอำนาจในการพิจารณาอนุมัติโครงการลงทุนที่มีเงินลงทุนน้อยกว่า 600 ล้านดอลลาร์ หรือประมาณ 170 ล้านบาทสำหรับโครงการที่มีเงินลงทุนมากกว่าปริมาณดังกล่าว จะต้องได้รับการพิจารณาอนุมัติจาก The Cabinet Committee on Foreign Investment (CCF) นอกจากนี้ FIPB ยังทำหน้าที่จัดกิจกรรมส่งเสริมการลงทุนทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อชักจูงนักลงทุนจากต่างประเทศ

สำนักงานเลขานุการของ FIPB ตั้งอยู่ที่กรมส่งเสริมและนโยบายอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (Department of Industry Policy and Promotion, Ministry of Industry) ซึ่งทำหน้าที่รับและดำเนินการตามกระบวนการขอรับการส่งเสริมต่อไป ระยะเวลาในการดำเนินการโดยเฉลี่ย 6 สัปดาห์ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ

ที่ตั้ง : Ministry of Industry

North Block, New Delhi – 110 001, India

Tel : +91 (11) 2309 3135

Fax : +91 (11) 2309 4084

3.9.3 สำนักงานการลงทุนของต่างประเทศ (FIIA)

รัฐบาลได้ก่อตั้ง FIIA ขึ้นเป็นหน่วยงานหนึ่งของกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม เพื่อทำหน้าที่ดำเนินการตามอนุมัติของ FDI ให้บริการแบบจุดเดียวแก่นักลงทุนต่างประเทศ เช่น ให้การช่วยเหลือให้ได้รับอนุมัติตามที่ต้องการ ช่วยแก้ปัญหา พบปะหน่วยงานต่างๆ ของรัฐเพื่อหาทางแก้ไขปัญหา ช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักลงทุนต่างประเทศกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ประสานงานกับสำนักงานทูตอินเดียในต่างประเทศให้รับทราบเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านโครงการลงทุนหลังจากได้รับอนุมัติ

3.10 ปัจจัยสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ

ไทยลงทุนในอินเดียเป็นอันดับ 3 ของกลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน รองจากมาเลเซียและสิงคโปร์ และลงทุนเป็นอันดับที่ 18 จากนักลงทุนต่างประเทศทั้งหมดในช่วง 10 ปี ที่ผ่านมา โครงการลงทุนของไทยในอินเดียมีทั้งสิ้น 110 โครงการ มูลค่า 23,379 ล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 0.01 ของการลงทุนจากต่างประเทศในอินเดียทั้งหมด นักลงทุนไทยส่วนใหญ่สนใจลงทุนในสาขาอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้ามากเป็นอันดับ 1 รองลงมาคือสาขาผลิตผลทางการเกษตร สาขาอุตสาหกรรมเบา และสิ่งทอ ตามลำดับ

3.11 โอกาสและช่องทางลงทุนของไทย

จากความเห็นของนักลงทุนไทยที่ลงทุนในอินเดีย พบว่ามีนักลงทุนไทยมีโอกาสการลงทุนในหลายสาขา ดังนี้

- (1) สาขาพลังงานและไฟฟ้า
- (2) สาขาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ระบบถนน
- (3) สาขาสื่อสารโทรคมนาคม ซึ่งแยกให้สัมปทานตามรัฐต่าง ๆ
- (4) อสังหาริมทรัพย์ แม้ทางตลาดจะไม่ดีนัก แต่ทางเทคโนโลยีการผลิตยังมีช่องทางอีกมาก
- (5) อุตสาหกรรมเกษตรและปศุสัตว์ มีโอกาสสูงมากแต่ถูกควบคุมจากรัฐบาลมาก
- (6) เทคโนโลยีการจัดการ เช่น การจัดการท่าเรือ
- (7) สาขาสิ่งทอ มีตลาดภายในประเทศที่ใหญ่ และไทยออกแบบได้ดีกว่า
- (8) การทำนิคมอุตสาหกรรม เนื่องจากการจัดการทางสิ่งแวดล้อมดี
- (9) สาขาอัญมณี โดยเฉพาะที่บอมเบย์
- (10) ธุรกิจประมง เช่น โรงงานปลาป่น

3.12 ระบบโครงสร้างพื้นฐาน

3.12.1 ระบบการขนส่ง

(1) **ท่าเรือ** เป็นส่วนสำคัญของการขนส่งของประเทศ ท่าเรือที่สำคัญของอินเดียมีทั้งหมด 12 แห่ง (ข้อมูลปี 2548) ได้แก่ Chennai (Madras), Cochin, Ennore, Jawaharal Nehru (Mumbai), Kandla, Kolkata (Calcutta), Mormugao, Mumbai (Bombay), New Mangalore, Paradip, Tuticorin และ Vishakhapatnam การขนส่งทางเรือเติบโตขึ้นจากร้อยละ 9.9 ในปี 2547 เป็นร้อยละ 10.9 ในปี 2548 และมีแนวโน้มจะเติบโตขึ้นเนื่องจากอินเดียพัฒนาการขนถ่ายสินค้าขึ้นลงเรือโดยลดระยะเวลาการขนถ่ายลง ทำให้เรือสินค้าไม่เสียเวลาในการจอดเทียบท่านาน สินค้าหลายประเภทที่ขนส่งผ่านท่าเรือเหล่านี้ เช่น แร่เหล็ก ปูนและวัตถุดิบ ถ่านหิน สินค้าบรรจุคอนเทนเนอร์ เป็นต้น

(2) **ท่าอากาศยาน** อินเดียมีท่าอากาศยานระหว่างประเทศ 11 แห่ง ในประเทศ 89 แห่ง และ Civil Enclave 26 แห่ง

(3) **ทางรถไฟ** โครงข่ายทางรถไฟในอินเดียมีความยาวกว่า 63,221 เส้นทางกิโลเมตร แบ่งเป็นรถไฟรางร้อยละ 72 และรถไฟฟ้าร้อยละ 28 อินเดียใช้รถไฟทำการขนส่งสินค้าต่างๆ ซึ่งประสบปัญหาค่าใช้จ่ายในการเดินทาง-ขนส่ง ดังนั้นกระทรวงการรถไฟ (Ministry of Railway) จึงได้ทบทวนเพื่อปรับลดค่าใช้จ่ายใหม่ อีกทั้งได้ร่วมมือกับภาคเอกชนเพื่อซ่อมแซม พัฒนา และก่อสร้างทางรถไฟเพิ่มเติม

(4) การขนส่งทางบก ถนนในอินเดียมีความยาวกว่า 3.3 ล้านกิโลเมตร ประกอบด้วย ทางหลวงระดับชาติ ทางหลวงระดับรัฐ ถนนตำบล ถนนชนบท และถนนเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ (ใช้ในทางทหาร ท่าเรือ เป็นต้น) ทางหลวงระดับชาติเป็นทางหลวงที่ถือว่าใหญ่ที่สุดในโลก มีความยาวถึง 58,112 กิโลเมตรทั่วประเทศ ซึ่งใช้เป็นเส้นทางขนส่งถึงร้อยละ 45 สภาพการจราจรในอินเดียไม่คล่องตัวเนื่องจากพื้นผิวของถนนมีสภาพไม่ค่อยดี ประกอบกับจำนวนยานพาหนะที่มีจำนวนมาก ทำให้ไม่สามารถขับขี้อย่างรวดเร็ว

3.12.2 ระบบการสื่อสารโทรคมนาคม

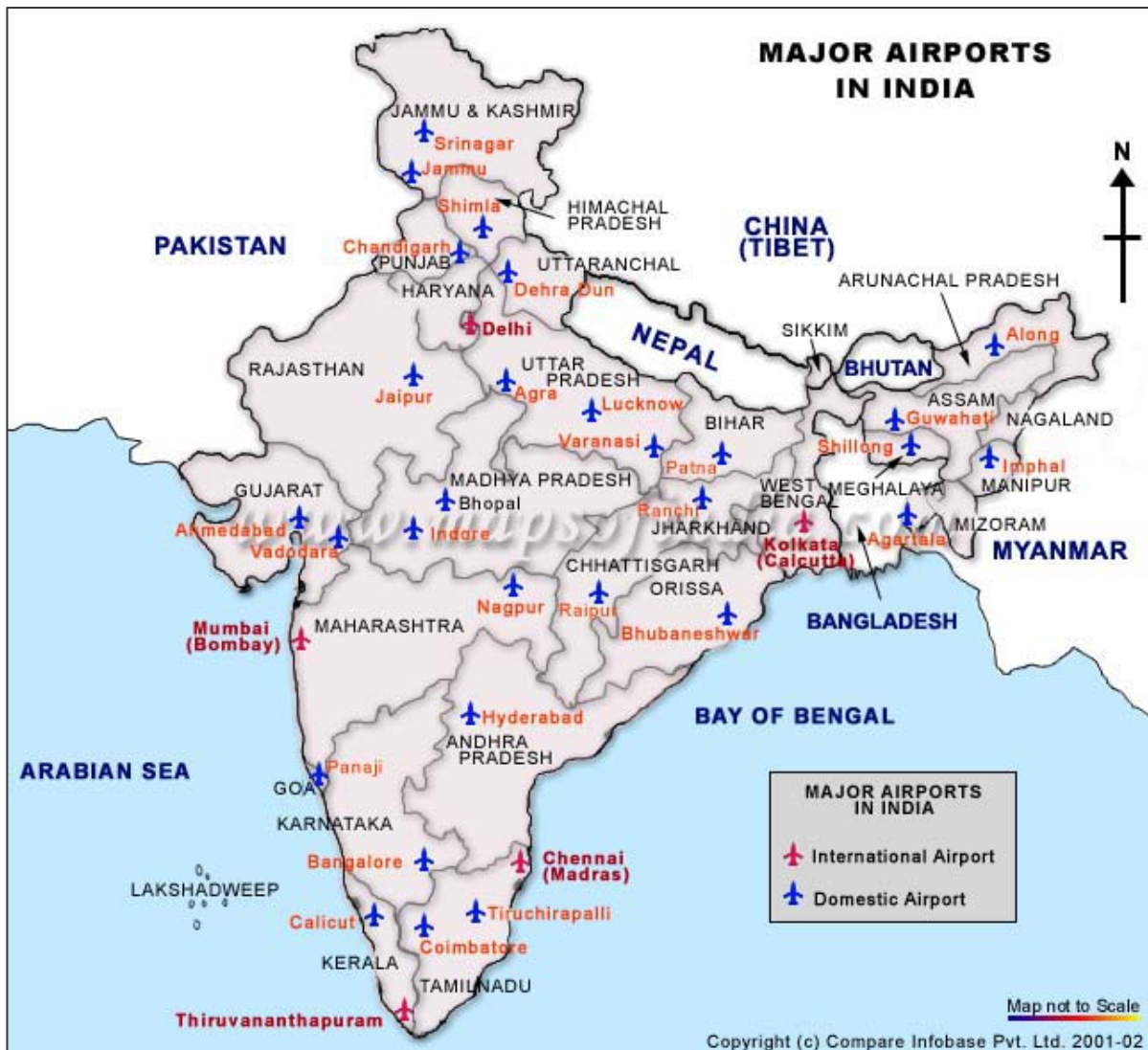
การขยายตัวของภาคการสื่อสารโทรคมนาคมของอินเดียเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 35-40 ในช่วงปี 2545-2546 ปัจจุบันอินเดียมีเครือข่ายการสื่อสารมากถึง 95 ล้านคู่สาย ถือเป็นอันดับหนึ่งของโลก จำนวนโทรศัพท์ทั้งหมดมีกว่า 929 แสนเลขหมายในเดือนธันวาคม 2547 ประกอบด้วยโทรศัพท์บ้าน 449 แสนเลขหมาย และโทรศัพท์เคลื่อนที่ 480 แสนเลขหมาย ซึ่งกระจายอยู่ในเขตเมืองร้อยละ 86 และเขตชนบทร้อยละ 14 ความหนาแน่นของคู่สายเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 7.02 ในเดือนมีนาคม 2547 เป็นร้อยละ 8.6 ในเดือนธันวาคม 2547

3.12.3 เขตประกอบการอุตสาหกรรม

รัฐบาลอินเดียได้เสนอสิ่งจูงใจพิเศษให้นักลงทุนจัดตั้งโรงงานผลิตสินค้าสำหรับการส่งออกในเขตอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเพื่อส่งออก (EPZs) เขตอุตสาหกรรมผลิตเพื่อการส่งออก (EOUs) เขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZs) การลงทุนของชาวต่างประเทศในเขตการส่งออกเหล่านี้จะได้รับการอนุมัติโดยอัตโนมัติ

(1) เขตอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเพื่อการส่งออก (Export Processing Zones : EPZs) ตั้งขึ้นเพื่อเป็นเขตผลิตสินค้าส่งออกภายใต้สภาพที่ปลอดภัยและต้นทุนการผลิตต่ำ ในแต่ละเขตจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน เช่น ที่ดินที่พัฒนาแล้ว โรงงานที่ออกแบบได้มาตรฐาน ถนน ระบบไฟฟ้า ระบบระบายน้ำเสีย เป็นต้น อินเดียมี EPZs อยู่ 7 แห่งกระจายตามภูมิภาคต่างๆ ดังนี้ Kandla (รัฐ Gujarat) Santacruz (รัฐ Maharashtra) Cochin (รัฐ Kerala) Chennai (รัฐ Tamil Nadu) Noida (รัฐ U.P.) Falta (รัฐ West Bengal) และ Visakhapatnam (รัฐ A.P.) นอกจากนี้รัฐบาลมีมติให้จัดตั้ง EPZs ของเอกชนที่เมือง Mumbai, Surat, Tirunelveli และ Kancheepuram รวมถึงที่เมือง Greater Noida โดยการดูแลของรัฐบาลรัฐ Uttar Pradesh

(2) เขตอุตสาหกรรมผลิตเพื่อการส่งออก (Export Oriented Units : EOUs) ตั้งขึ้นภายใต้กฎเกณฑ์คล้ายกับ EPZs แต่ให้ทางเลือกที่กว้างกว่าในแง่ของที่ตั้งโรงงานที่เหมาะสมกับแหล่งวัตถุดิบ ท่าเรือส่งออก พื้นฐานทางด้านอุตสาหกรรม และขนาดพื้นที่ที่กว้างกว่าสำหรับดำเนินโครงการ

รูปที่ 8 ตำแหน่งท่าอากาศยานในอินเดีย

(3) เขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zones : SEZs) เป็นพื้นที่ที่กำหนดให้เป็นเขตปลอดภาษีและถือเสมือนว่าเป็นอาณาเขตต่างประเทศสำหรับการประกอบกิจการทางด้านธุรกิจและด้านภาษีอากรโดยมีคณะกรรมการพิเศษคอยกำกับดูแล กิจการที่อนุญาตในเขตนี้ เช่น การผลิตสินค้าประเภทอาหาร ธุรกิจบริการ การแปรรูปผลิตภัณฑ์ การประกอบชิ้นส่วน การบรรจุหีบห่อ เป็นต้น